

Jak si pro mě přišla smrt

Záviš

Ležel jsem na posteli venku padal sníh,
já zrovna rozjímal o věcech intimních,
dal jsem si v rozechvění z flašky piva hlt,
když do kvartýru pro mě přišla kmotra smrt.

V obvyklém podobenství kostry člověčí,
na dveře zatukala v komoře zvenčí,
potvora přihřbená s kosou v pařátách,
pozvolna překročila mého hnízda práh.

Slušně se představila, jsem smrt obecná,
tisíce nebožtíků důvěrně mě zná.
Řekla, nuže nachystej se hochu už je čas
a po mých zádech na to lehce přejel mráz.

Jen tolik nespěchejte milá kmotřičko,
támhle se posadte, sečkejte maličko,
musím se na tu cestu řádně připravit,
něco piv z basy vypít, dýmku zapálit.

Doufám, že pohoštění malé přijmete
a trochu chmelovinky neodmítnete.
Nechtěla zprvu, já však nedal pokoje,
až do lébky jí tekly chladné Prazdroje.

Po třetím pivu začla kmotra vyprávět,
jak s kosou po zemi se vláči stovky let.
Plzeňský rozvázalo smrti čelisti
a o zahrobí vykládala mi zvěsti.

Nemusím prý se téhle cesty vůbec bát,
říkala zubatá a že mohu být jen rád.
V záhrobí totiž vládne pouze klid a mír,
povídá budeš se mít lépe nežs tu žil.

Nejsou tam žádný schůze, na kterejch jen spíš,
z ničeho platit daně nikdy nemusíš.
Lumpy a práskače tam nikdy nespátříš,
rukám klid dopřeješ, však hochu uvidíš.

I když má každý člověk ze mne pouze strach,
jsem vlastně svoboda a vůbec už ne vrah.
Dost ale řečí, co bych se chlubila,
od pěny lebku mám však nejsem opilá.

A tak jsme vyšli kmotra zubatá a já
na dlouhou cestu, která návratu nemá.
Jenom se nebojte i pro vás přijde si,
i vám se lide milí blýska na časy.